

# РЕШЕНИЕ

№ 1433

гр. София, 06.03.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав**, в публично заседание на 15.02.2023 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Милена Славейкова**

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **141** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Делото е образувано по жалба на Б. Х., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, чрез адв. Е. Х., срещу Отказ рег. № 5364р-26451 от 29.11.2022 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с който на основание чл.26, ал.2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) му е отказано предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България.

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на оспорения отказ поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Поддържа, че невъзможността да докаже по какъв начин е напуснал пределите на Република България се дължи на обективни причини, тъй като е бил малко дете. В молба – допълнение към жалбата от 14.02.2023 г. сочи, че е представил изискуемите документи за доказване на правото на пребиваване по чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ, вр. чл.40 ППЗЧРБ. Твърди, че е роден на територията на Република България, в [населено място] извор, област К., от родители – български граждани. През 1986 г. семейството напуснало Република България, а оспорващият придобил турско гражданство на 01.09.1987 г. по силата на турското законодателство – Закон за пребиваване № 403. Не бил изселник по спогодба – липсвали данни кога и по какъв начин е изселен от България. Твърди, че е изгубил българско гражданство със самия факт на напускане

на българската територия пред 1986 г., което станало по желание на родителите му, тъй като към този момент той е бил малолетен. Излага твърдения, че в оспорения отказ се смесват две отделни понятия – освобождаване и изгубване на българско гражданство при действието на Закона за българското гражданство от 1968 г. (ЗБГ). Претендира се отмяна на отказа и присъждане на сторените разноски.

Ответникът директор на Дирекция „Миграция“ – МВР оспорва жалбата чрез юрк. Т.. Излага подробни твърдения за неизпълнение на предпоставките по чл.25, ал.1, т.9 от ЗЧРБ, вкл. липса на доказателства, че чужденецът е загубил българско гражданство по изселническа спогодба или по собствено желание. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Турският гражданин Б. Х., [дата на раждане] , подал Заявление рег. № УРИ292р-21853 от 30.08.2022 г. до директора на Дирекция „Миграция“ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България. Приложил Удостоверение изх.№ 3382/08.04.2022 г. на Министерство на правосъдието на Република България, според което не е български гражданин, и Удостоверение № 094/27.06.2022 г. от кметството в [населено място] извор, [община], област К., според което лицето Хълми М. М., [дата на раждане] , в [населено място], област С., е записано в регистрите на [населено място] извор, К., К., том ПБ, стр.72, графа „Забележки“ – липсвало посочване по какъв начин е заминал за Република Турция. Приложен е акт за раждане № 97, издаден от [населено място], окръг С., на името на Х. М. М., [дата на раждане] , в родилния дом на [населено място], от майка Х. Б. А., [дата на раждане] и баща М. М. Ю., [дата на раждане] , български граждани.

Установява се от документ № 1064, код на община 1859, година на подаване 2022 г., издаден от Общинска дирекция Й. към Главна дирекция „Гражданство и устройване“ на МВР – Република Турция, че Х. М. М. и Б. Х. са имена на едно и също лице с предишно българско гражданство, което е пристигнало в Република Турция на 28.12.1984 г., кандидатствало е за турско гражданство като български гражданин и молбата му е уважена съгласно чл.16-В от Закона за устройване № 403 и Решение на МС № 87/12065 от 01.09.1987 г., когато е приет за турски гражданин.

С кандидата е проведено интервю рег. № УРИ 292р-21644 от 30.08.2022 г., в което посочил, че е напуснал България през м.юли 1984 г. Заминал със семейството си – родители и сестра, пеша през българската граница. Влезли на гръцка територия в [населено място], близо до [населено място]. Останали в гръцки лагер за около 6 месеца в [населено място], след което ги изпратили в Турското Посолство от където им издали документи, за да заминат за Турция. Целта на семейството била да се установи и живее в Република Турция. Получил гражданство през 1987 г. като изселник. Не знае защо е освободен от българско гражданство, не е подавал молба до Министерство на правосъдието на Република България за освобождаване от гражданство и не разполага с такива документи.

На основание чл.25, ал.3 от ЗЧРБ и чл.34, ал.3 от ППЗЧРБ на чужденеца е връчено Уведомление рег. № УРИ 292р-21672 от 30.08.2022 г. относно необходимостта да представи доказателства за изгубване на българско гражданство по изселнически спогодни или по собствено желание, връчено на 30.08.2022 г.

Кандидатът представил Удостоверение за получено турско гражданство, издадено от Главна дирекция по въпросите на населението към МВР на Република Турция по

досие № 236-2621-87, на името на родителите, сестра му и на негово име Б. Х., бащино име М., роден през 1972 г. Според документа турско гражданство е придобито с Решение на Министерството за приемане на гражданство № 87/2065 от 01.08.1987 г. по Закон 403/7.

Представен е документ от Генералното Консулство на Република Турция в А., издаден на 24.12.1984 г., според който лицата М. Ю. М., [дата на раждане] , съпругата му Х. и децата им С. и Х., са притежатели на разрешително за пътуване, предоставено от гръцките власти и ще бъдат допуснати в Турция в съответствие с инструкциите на компетентните органи. Посочени са дата и номер на разрешителното за пътуване № 37469-9135/6257 от 19.12.1984 г.

Изготвено е становище № УРИ 292р-24854 от 04.10.2022 г. на началник група „Миграция“ към ДМ-МВР с предложение за отказ по Заявление рег. № УРИ292р-21853 от 30.08.2022 г., тъй като лицето не отговаря на условията по чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ. В документа е посочено, че кандидатът е придобил турско гражданство на основание чл.16 от Закона за устрояване № 403, който касае лицата, които не са изселници. Обичайна практика било органът, издаващ документ за идентичност на имената в Република Турция, да приложи към него копие от изселническият паспорт на лицето, когато то е пристигнало в страната по изселническа спогодба. Тъй като такова копие не било приложено е направен извод, че представените документи не доказват изгубване на българско гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание.

Издаден е оспореният Отказ рег. № 5364р-26451 от 29.11.2022 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с който на жалбоподателя на основание чл.26, ал.2, вр. чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ е отказано предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България. Актът е мотивиран със съдържанието на удостоверение № 094/07.06.2022 г. на кметството в [населено място] извор, което не съдържа данни относно начина, по който чужденецът е напуснал РБ. От това е направен извод, че изгубването на българско гражданство не е по изселническа спогодба. В допълнение е посочен фактът, че лицето не притежава изселнически паспорт. Административният орган се позовава на практика по аналогични случаи, при които издаденият документ № 1064/2022 г. от Главна дирекция „Гражданство и гражданско състояние“ – МВР, К., Република Турция, не фигурирали данни, сред които са предишните имена на лицата, удостоверени с номер на изселнически паспорт, като неразделна част от документа на МВР на Р Турция. Практиката сочела, че тези документи се съхраняват от турските власти 90 години, от което е направен извод, че ако има изселнически паспорт, то той е следвало да бъде представен. Подробно е изследвана нормативната уредба, за да бъде направен извод, че кандидатът не доказва изгубване на българското си гражданство по един от двата релевантни начина - по изселническа спогодба или по собствено желание.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспореният акт е връчен на жалбоподателя на 19.12.2022 г. в присъствието на преводач. Жалбата е подадена по пощата на 30.12.2022 г. - в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, вр. чл.26, ал.11 ЗЧРБ, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът установи, че актът е

издаден от компетентен административен орган по чл.44, ал.1 от ЗЧРБ - директор на Дирекция „Миграция“ – МВР. Същият е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или, ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл. Спорът между страните е изцяло материалноправен – относно приложението на чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ, според който разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната. Първите две предпоставки, че кандидатът не е от български произход, но е роден на територията на Република България, не са спорни и се установяват от приложените в административната преписка доказателства – акт за раждане и удостоверение на МП на РБ. По силата на пар.2, т.1 от ДР на Закона за българското гражданство "Лице от български произход" е лице, на което поне единият възходящ е българин. Към релевантния по смисъла на чл.142, ал.1 от АПК момент възходящите на жалбоподателя не са български граждани. Очевидно членовете на семейството са изгубили по идентичен начин българското си гражданство и именно това е спорният по делото въпрос, част от предпоставките по чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ - лицето да е изгубило българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание.

Кандидатът не излага твърдения за загубване на българско гражданство по собствено желание, нито ангажира релевантните доказателства за това по Закона за българското гражданство (отм., обн. Д.в. бр.79/1968 г.). Съдът приема, че съдържащият се в преписката документ от 24.12.1984 г., издаден от Генералното Консулство на Република Турция в А., е официален документ по смисъла на чл.179, ал.1 от ГПК и удостоверява по обвързващ съда начин, че семейството на М. Ю. М., [дата на раждане] , вкл. жалбоподателя Б. Х., са напуснали Република България през 1984 г., след като в Република Гърция им е издадено разрешителното за пътуване № 37469-9135/6257 от 19.12.1984 г. до Република Турция.

Съгласно относимата редакция на чл.16 от ЗБГ (1968 г.) български гражданин може да придобие или запази чуждо гражданство само ако предварително бъде освободен от българско гражданство. Български гражданин от небългарска народност, който се изсели от страната, загубва българското си гражданство със самото изселване.

Подписаните между Република България и Република Турция изселнически спогодби през ХХ-ти век са две: Ангорският договор, подписан на 18 октомври 1925 година и влязъл в сила на 17 август 1926 година, съпътстван от допълнителна Конвенция за установяване, която дава възможност на жителите на двете страни свободно да се преселват от едната в другата, като запазват движимото си имущество, а недвижимото могат да продадат в рамките на две години. Този договор е правна основа на изселванията до подписването на нова Изселническа спогодба през 1968 година – Спогодба между Народна Република България и Република Турция за изселване от Народна Република България в Република Турция на български граждани от турски произход, чиито близки роднини са се изселили в Турция до 1952 година (ратифицирана с Указ № 441 от 30 май 1968 г. влязла в сила от 19 август 1969 г.). Не съществуват други изселнически спогодби/международни договори между двете

държави пред ХХ-ти век. Поради липса на твърдения за наличие на близки роднини, които са се изселили в Турция до 1952 година, съдът намира за неприложима в случая изселническата спогодба в сила от 1969 г. Ангорският договор е неприложим с оглед отдалечеността му във времето.

Въпреки изложеното, съдът намира основание за приложение на чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ в случая на жалбоподателя, по следните съображения:

По свободно достъпна в Интернет информация относно т.нар. В. процес срещу българите от турски произход (който съдът приема за общоизвестен факт) докато асимилационните мерки спрямо ромите и помаците са по-разтеглени във времето и според някои източници започват още през [1912](#) година, насилственото преименуване на турците се осъществява чрез мащабна кампания, предхождана от внимателна подготовка. Натискът за преименуване на българските турци стартира в началото на 80-те години на 20-ти век, когато то става изискване за назначаване на определени длъжности или извършване на административни услуги. От пролетта на 1982 до края на 1984 са преименувани около 50 хил. души, сред които и някои роми и помаци, които са били необхванати във време на предишните кампании.

Решението за преименуването Т. Ж. взема още през пролетта на 1984 г. Тогава в резиденция „Б.“ той свиква съвещание на П., на което присъстват кандидат-членовете му, сред които Г. А. и Д. С., секретарите на ЦК на Б., първите секретари на ОК на Б. и други отговорни и държавни ръководители. През май 1984 година П. приема строго поверително решение „За по-нататъшно сплотяване и приобщаване на българските турци към делото на социализма, към политиката на Б.“ със строго секретно допълнение към него, което задава курса на режима към нова мащабна асимилационна кампания. Решението на П. от май 1984 година поставя началото на кампанията – въведени са значителни материални стимули за смесените бракове (в които от по-рано не се разрешава децата да се кръщават с мюсюлмански имена), предвиждат се чистки на политически неблагонадеждни учители и мюсюлмански духовници, ограничаване на публичната употреба на турски език, насочена българизация на говоримия език на българските турци, българизиране на местната топонимия, премахване на данните за етнически произход от документи и архиви, ликвидиране на турски културни организации като театри и вестници.

През ноември 1984 година слуховете за насилствено преименуване се разрастват и турците на някои места в Кърджалийски окръг бягат от селата си, опитвайки се да се укрият в горите или в други части на страната. [https://bg.wikipedia.org/wiki/%D0%92%D1%8A%D0%B7%D1%80%D0%BE%D0%B4%D0%B8%D1%82%D0%B5%D0%BB%D0%B5%D0%BD\\_%D0%BF%D1%80%D0%BE%D1%86%D0%B5%D1%81](https://bg.wikipedia.org/wiki/%D0%92%D1%8A%D0%B7%D1%80%D0%BE%D0%B4%D0%B8%D1%82%D0%B5%D0%BB%D0%B5%D0%BD_%D0%BF%D1%80%D0%BE%D1%86%D0%B5%D1%81) В края на ноември е проведено заседание на ЦК на Б. с участие на окръжните секретари на партията, на което са им предадени указания на П. за провеждане от декември до февруари на кампания за смяна на имената, която да обхване 10 – 12% от турското население. Кампанията за масово преименуване протича паралелно с масова смяна на личните документи в цялата страна във връзка с въвеждането на [единен граждански номер](#). Ескалацията започва на 24 декември 1984 г. и продължава до февруари 1985 г. В нея са ангажирани всички структури на администрацията, репресивния апарат и казионните организации на тоталитарния режим, като само за 2 месеца са преименувани над 800 хил. души, освен тях са обхванати и починали хора. Още в самото му начало насилственото преименуване предизвиква съпротивата на турското население, която на места прераства в открити публични демонстрации и

бунтове. На 25 и 26 декември 1984 г. има демонстрации в селата Б., К., Горски извор, М., Пресека и Д., в резултат на които има и убити от населението.

В международното публично и в националното право липсва дефиниция на понятията „изселник“ или „изселване“. Според Тълковен речник на българския език понятията: изселник, преселник, бежанец, мигрант и колонист са синоними.

Съгласно чл.1, т.5 от Правилника за прилагане на закона за задграничните паспорти (от 1973 г., отм.) за преминаване на държавната граница на Народна република България и за пребиваване в чужбина се издава изселнически паспорт - на лица, които *се изселват от Народна република България и променят гражданството си*, с валидност до една година. Според чл.16 от същия нормативен източник: за получаване на изходни визи се представят следните документи:

1. За пътуване по частни причини и пребиваване в чужбина до шест месеца:

а) личен паспорт;

б) военно-отчетна книжка, ако лицето подлежи на военен отчет, а за заминаващите за повече от три месеца - разписка от съответното военно окръжие за предадена военно-отчетна книжка;

в) попълнени гранични контролни листове - по един за излизане и влизане.

2. За пребиваване в чужбина за повече от шест месеца по частни причини и за изселване от Народна република България са изисквани и други документи.

Съобразно тази нормативна уредба е логично обяснението на кандидата по време на интервюто, че семейството е преминало границата „пеша“. За това родителите е трябвало да притежават личен паспорт и попълнени гранични контролни листове съгласно чл.16, т.1 от Правилника за прилагане на закона за задграничните паспорти (от 1973 г., отм.), които изисквания съдът приема за лесно осъществими. В случай, че преминаването е било нелегално (в какъвто смисъл е общодостъпната информация за периода, особено при наличие на ескалация на напрежението в края на 1984 г. в Кърджалийски окръг, вкл. в [населено място] извор), е логично лицата да не притежават други документи, освен личен паспорт. При близост на термините „изселник“ и „бежанец“ семейството разбираемо е получило временна закрила в „лагер“ на територията на Гърция. Родното село на семейството е непосредствено на българо-гръцката граница, с най-близък голям [населено място], което също прави логично обяснението за преминаване на най-близката държавна граница – тази с Гърция.

Фактът, че изселване може да се предприеме и без наличие на сключена изселническа спогодба се потвърждава от нормата на пар.4 от ПЗР на Закона за българското гражданство, според която се възстановява българското гражданство на български граждани (жалбоподателят е български гражданин по рождение – бел. моя), освободени от българско гражданство, **без да са направили искане за това, и изселили се в страни**, с които България не е сключила изселнически спогодби, ако в едногодишен срок от влизането в сила на този закон направят формално искане до министъра на правосъдието. Тук е мястото да се напомним разпоредбата на чл.16, ал.2 от Закона за българското гражданство от 1973 г. (отм.), според която български гражданин от небългарска народност (какъвто е жалбоподателят – бел. моя), който се изсели от страната, загубва българското си гражданство със самото

изселване. Факт е, че семейството е напуснало територията на Република България, след като това е удостоверено в официален документ от **24.12.1984 г.**, издаден от Генералното Консулство на Република Турция в А..

Според чл.22 от Наредбата за гражданското състояние (в сила от 1975 г. до 2004 г.) местожителството се загубва в случаите на смърт, при записване в друго населено място, при отнемане на жителството въз основа на съдебно решение или административно решение, издадено въз основа на закон, указ или наредба по чл. 7 от Закона за лицата и семейството и при изселване въвн от пределите на страната, ако с това изселване се губи и българското гражданство. Привръзката между изселването *вън от пределите на страна* и задължителното загубване на българско гражданство в този случай е именно чл.16, ал.2 от Закона за българското гражданство от 1973 г.

Съгласно чл.20, ал.2 от Правилника за приложение на Дял III от ЗБГ (обн. Д.в. Бр.16/1969 г. и отменен Д.В.бр. 57/1989 г.) излизането от пределите на Народна република България като туристи, за завършване на образование или други подобни цели през време на едногодишния срок *не се счита* за изселване. От визираната правна уредба съдът прави следните извода:

1.Изселване може да бъде самото „излизане от пределите на българската държава“, в какъвто смисъл е и чл.22 от Н..

2.Изселване може да се предприеме и чрез фактически действия по „излизане от пределите на страната“.

3.По аргумент от противното на чл.20, ал.2 от Правилника за приложение на Дял III от ЗБГ (обн. Д.в. Бр.16/1969 г.) при напускане на пределите на страната за срок по-голям от една година, лицето следва да се счита за преселник/изселник.

В този случай е логично то да не разполага с изселнически паспорт. При визираната ограничена норматична уредба на изселнически спогодби с Република Турция (Ангорска конвенция от 1925 г. и Спогодба от 1969 г., но при ограничени условия), очевидно по отношение на членовете на семейство на жалбоподателя не съществува нормативна възможност да притежават качество на „изгубили българско гражданство по изселнически спогодби“ по смисъла на чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ.

Според визираната национална правна уредба (чл.16, ал.2 от Закона за българското гражданство от 1973 г.) *загубването на българско гражданство* става автоматично с изселване от пределите на страна на български гражданин от небългарска народност. Съдът приема, че това е правното основание за загубване на българското гражданство на членовете на семейството на жалбоподателя. С напускане на пределите на българската държава, пеша, преминавайки през българо-турската граница, същите са придобили качество на „изселници“. На същото основание те са загубили и българското си гражданство. С това те отговарят на основанието по чл.25, ал.1, т.9 от ЗЧРБ за придобиване на право на разрешение за постоянно пребиваване. Стеснителното тълкуване на разпоредбата, че загубването на българско гражданство може да стане единствено по изселнически спогодби или по собствено желание, не отговаря на целта и духа на закона. Недискриминационното ѝ тълкуване изисква приложението ѝ спрямо всички лица, които имат качество на изселници, каквото жалбоподателят несъмнено

притежава с доброволното напускане на пределите на Република България за повече от една година, с което е изгубил и българското си гражданство. Прилагането спрямо този случай на изисквания от „практика на административния орган по подобни случаи“, в които към издадените от Република Турция документи имало приложено копие на изселнически паспорт, не отразява житейското многообразие. Още повече, че практиката на административния орган касае подобни случаи на изселени по изселнически спогодби, докато жалбоподателят не попада в този случай.

Съгласно чл.73, ал.1 от Наредбата за гражданско състояние (Н., Д.В. бр. 75/75 г., отм.) регистрите на актовете за гражданско състояние се образуват чрез събиране на съставените през текущата година (от 1. I. до 31. X. включително) формуляри-актове за раждане, граждански брак и смърт поотделно за всеки вид от тях, които се подвързват в края на годината в отделни книги. В личните регистрационни картони се вписват следните данни: име, единен граждански номер, гражданство, месторождение, местоживеене, образование, трудови данни, семейно положение, социална група, номер на документа за самоличност, характерни белези, военен отчет, правни ограничения, причина и дата на смъртта, местожителство (чл.81 от Н., 1975 г.). Независимо, че касае приложение на Закона за българското гражданство от 1948 г., съдът намира за относимо тълкуването, дадено в Решение № 15 от 03.02.2015 г. по гр.д.№ 3377/2014 г., ГК, III ГО на ВКС: „След като регистърът на населението не съдържа дата на изселване на лицето и такова изискване за вписване не е предвидено, охранителното производство е недопустимо. Датата на изселването, като факт, *не се вписва в регистъра за населението*, и той не може да се установява в охранителното производство за установяване на факти по чл. 542 ГПК“. По изложените съображения съдът не възприема доводите на административния орган за липса на доказателства за начина на напускане на страната в Удостоверение № 094/27.06.2022 г. от кметството в [населено място] извор, [община], област К., което не съдържа посочване по какъв начин жалбоподателят е заминал за Република Турция. Т. изискване не съществува съгласно Наредбата за гражданско състояние (Н., Д.В. бр. 75/75 г., отм.).

Съвкупната преценка на изложените факти и обстоятелства навеждат съда на категоричен и несъмнен извод, че кандидатът отговаря на изискванията за предоставяне на право на постоянно пребиваване по чл.25, ал.1, т.9 ЗЧРБ. Като е достигнал до противен правен извод, административният орган е постановил оспореното решение при неправилно приложение на закона – отменително основание по чл.146, т.4 АПК. По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК е дължимата отмяна на оспорения отказ.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК жалбоподателят има право на сторените в производството разноски в размер на 10 лв. за държавна такса и 800 лв. за адвокатско възнаграждение. Към датата на сключване на представения по делото договор за правна защита и съдействие от 30.12.2022 г. минималното адвокатско възнаграждение съгласно чл.8, ал.3 от Наредба № 182004 г. за минималните адвокатски възнаграждения е 1000 лв. Съдът намира, че договореното адвокатско възнаграждение от 800 лв. напълно съответства на фактическата и правна сложност на спора с международен



елемент, поради което възражението за прекомерност на ответника е неоснователно.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Б. Х., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, чрез адв. Е. Х., срещу Отказ рег. № 5364р-26451 от 29.11.2022 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с който на основание чл.26, ал.2 от Закона за чужденците в Република България му е отказано предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България.

ВРЪЩА преписката на административния орган за постановяване на акт по Заявление рег. № УРИ292р-21853 от 30.08.2022 г. при съобразяване с тълкуването на закона, дадено в настоящето решение.

ОСЪЖДА Дирекция „Миграция“ – МВР да заплати на Б. Х., гражданин на Република Турция, [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, чрез адв. Е. Х., на основание чл.143, ал.1 от АПК сторените в производството разноски в размер на 810 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: